

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **M. M.**, se sídlem B. 16, M., insolvenční správce dlužnice VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem Šaldova 466/34, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2014, č. j. 30287/14/5100-41453-705268, a ze dne 13. 11. 2014, č. j. 30288/14/5100-41453-705268,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft proti rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu – zajišťovacím příkazům dle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (ZDPH), ze dne 19. 9. 2014, č. j. 197984/14/4000-27900-107911, a ze dne 26. 9. 2014, č. j. 203660/14/4000-27900-050201. Prvním ze zajišťovacích příkazů byla zajištěna úhrada dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2014

složením jistoty na depozitní účet správce daně ve výši 37 390 533 Kč. Druhým ze zajišťovacích příkazů byla zajištěna úhrada dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2014 složením jistoty na depozitní účet správce daně ve výši 27 989 000 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce namítá, že předmětné zajišťovací příkazy, které žalovaný v žalobou napadených rozhodnutích potvrdil, jsou nicotné, protože jsou v nich ukládány platební povinnosti nikoli zahraniční právnické osobě, ale jejímu odštěpnému závodu, který nemá právní osobnost. S tímto odštěpným závodem vedl jak prvostupňový správce daně tak i žalovaný dílčí daňová řízení ve věci zajištění předmětných dosud nestanovených daňových platebních povinností na dani z přidané hodnoty. Dle žalobce měly být předmětné zajišťovací příkazy doručeny přímo do sídla společnosti ve Spolkové republice Německa.

Žalobce uvádí, že v zajišťovacím příkazu za září 2014 na str. 3 správce daně uvedl, že zajišťovanou částku stanovil podle pomůcek, k čemuž použil evidenci pro účely DPH za srpen 2014 a záznamní povinnost k PHM za období od 1. 9. 2014 do 12. 9. 2014. V zajišťovacím příkazu za srpen 2014 správce daně netvrdí, že použil pomůcky k zajištění daně, avšak použil evidenci pro účely DPH za období srpen 2014. Není možné, aby jeden a týž důkaz byl správcem daně využit v případě jednoho zajišťovacího příkazu jako pomůcka a v druhém případě nikoli. Nadto dle § 98 daňového řádu při použití pomůcek musí být součástí výroku i uvedení tohoto způsobu zjištění, což žádný ze zajišťovacích příkazů neobsahuje.

Žalobce je toho názoru, že nebyly splněny podmínky nebezpečí z prodlení. Na nebezpečí z prodlení nelze usuzovat jen z případné majetkové nedostatečnosti nebo proto, že se jedná o DPH. Institut nebezpečí z prodlení je mimořádným institutem. Proto má být použit opravdu jen za situace, kdy vážné indicie nasvědčují tomu, že nebezpečí z prodlení skutečně hrozí. Nelze přehlédnout fakt, že doposud vždy žalobce plnil veškeré své povinnosti. Nebylo zjištěno nic o tom, že by se žalobce zbavoval majetku, vyváděl finanční prostředky apod. Vedle toho veškeré úkony a zjištění ohledně hospodářského stavu podniku činil správce daně výlučně ve vztahu k odštěpnému závodu, který v případě DPH žádné právní postavení vůči správci daně nemá (viz např. plátcova pokladna). Majetková situace byla zkoumána jen vůči odštěpnému závodu.

Dle žalobce správce daně nebyl věcně ani místně příslušný k vydání zajišťovacích příkazů, neboť § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. nehovoří o zahraničním subjektu, kterým žalobce je.

Výpočet jistot na úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2014 a září 2014 považuje žalobce za nelogický a nesrozumitelný. U zajišťovacího příkazu za srpen 2014 správce daně při výpočtu zajištěné částky vycházel z evidence pro účely DPH za zdaňovací období srpen 2014. U zajišťovacího příkazu za srpen 2014 je zřejmé, že tato evidence a následný výpočet se týká celého kalendářního měsíce (37 390 533 Kč). Oproti tomu u zajišťovacího příkazu za září 2014 se výpočet týkal období

od 1. do 12. 9. 2014. Přitom z nepochopitelných důvodů správce daně pro výpočet výše zajištěné částky použil i daňovou povinnost za srpen 2014. Za celý měsíc srpen 2014 výše zajištěné částky činí 37 390 533 Kč, kdežto za pouhých 12 dní kalendářního měsíce září 2014 výše zajištěné částky činí 27 989 000 Kč. Takovýto výpočet není logický ani srozumitelný.

Ve větě druhé § 168 odst. 3 daňového řádu jsou upraveny důvody pro snížení původní výše zajištění a v § 168 odst. 4 téhož zákona je upraven zánik účinnosti zajišťovacího příkazu. Z uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že správce daně má soustavně prověřovat stav situace či důvodů a v případě změny má odpovídajícím způsobem zareagovat. To se ovšem nestalo – žalobce nikdy nebyl vyrozuměn o případném okamžiku zániku zajišťovacího příkazu. Správce daně tak zjevně porušil svoji zákonnou povinnost.

Dále žalobce zmiňuje, že krom složení hotovosti se příslušný celní orgán v minulosti vždy spokojil i s finanční (bankovní) zárukou. Najednou ovšem Celní úřad pro Královéhradecký kraj vydal výzvu k doplnění zajištění daně, a to ve výši 126 000 000 Kč. Žalobce následně popisuje, jak byla změněna příslušnost z Celního úřadu pro Středočeský kraj na Celní úřad pro Královéhradecký kraj a jaké v této souvislosti vyvstaly problémy s převodem bankovní záruky. Dle žalobce pochybilo generální ředitelství cel, neboť při změně příslušnosti správce daně nic nebránilo tomu, aby bankovní záruka byla převedena pod nového správce daně. Zaviněným jednáním celních orgánů tak byly zbytečně odčerpávány prostředky.

Žalobce taktéž namítá, že z žalobou napadených rozhodnutí není zřejmé, zda předmětná rozhodnutí o odvolání podepsala osoba oprávněná, protože žalobci z jeho vlastní činnosti je známo, že rozhodnutí žalovaného jsou podepisována přímo ředitelem, což v případě žalobou napadených rozhodnutí není. Není také nijak doloženo tvrzení žalovaného, že ředitel správce daně byl dne 26. 9. 2014 na služební cestě a jeho zástupce čerpal řádnou dovolenou. Stejně tak je zvláštní, že v den, kdy je ředitel správce daně na služební cestě, tak v ten samý den pověřil Ing. P. zastupováním své osoby v čele úřadu. Nelze tedy vyloučit, že žalovaná rozhodnutí jsou nejen nezákonná, ale dokonce i nicotná.

Žalobce navrhuje zrušení obou rozhodnutí žalovaného, jakož i obou zajišťovacích příkazů.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí. Dále uvádí, že správce daně je oprávněn k vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu tehdy, existuje-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Je tedy třeba zkoumat, zda ze zjištěných skutečností lze logicky vyvodit tuto obavu a také i do jaké míry může být v důsledku jejich existence ohrožena úhrada daně. Posuzuje se, zda mohou mít jednotlivé skutečnosti (i ve vzájemných souvislostech) vliv na reálnost budoucí úhrady a zda jsou způsobily ohrozit či ztížit úhradu daně (jejich možná rizikovost). V tomto typu řízení se hodnotí jednotlivé okolnosti na straně daňového

subjektu (jeho majetkové poměry, okolnosti prováděných obchodních transakcí, apod.), přičemž je hodnocen jejich možný vliv na úhradu daňové povinnosti, která dosud není splatná či stanovená. Naplnění podmínek § 167 daňového řádu pak může být osvědčeno i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity (než je např. hrozba insolvence či účelový odprodej majetku daňovým subjektem) svědčí o majetkové nedostatečnosti daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá odůvodněnou obavu o schopnosti daňového subjektu daně v době její vymahatelnosti uhradit. Z uvedeného plyne, že předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu není prokázání platební neschopnosti či nevůle daňového subjektu, ale zjištění existence takových skutečností a okolností, u nichž lze logicky (důvodně) předpokládat, že mohou negativně ovlivnit výběr daně.

V žalobcově případě bylo shledáno jak naplnění podmínek stanovených v § 167 daňového řádu, tak i obava z nebezpečí z prodlení i vzhledem k faktu, že byla zajišťována dosud nestanovená daň z přidané hodnoty. Na uvedeném tak žalovaný nadále trvá a odkazuje zejména na str. 4 žalobou napadených rozhodnutí o odvolání. Za stěžejní skutečnosti odůvodňující vydání předmětných zajišťovacích příkazů byly správcem daně i žalovaným považovány tyto skutečnosti: správce daně evidoval ke dni vydání odvoláním napadených zajišťovacích příkazů u žalobce vykonatelný nedoplatek na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 80 839 160 Kč, žalobce podal dne 21. 8. 2014 u správce daně žádost o povolení posečkání této daňové povinnosti na 6 měsíců vzhledem k úhradě dalších platebních povinností žalobce u Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (žalobce byl v měsíci srpnu vyzván celním úřadem k navýšení zajištění daně k provozování daňového skladu ve výši 66 mil. Kč), ke dni 14. 9. 2014 byl u žalobce v automatizovaném daňovém informačním systému evidován nedoplatek na spotřební dani z minerálních olejů ve výši 125 246 883,65 Kč, žalobce byl dle výpisu z katastru nemovitostí vlastníkem čtyř nemovitých věcí, které byly zatíženy zástavními právy jiných zástavních věřitelů, takže by jejich prodejem v případně nařízené daňové exekuci nedošlo k úhradě zajišťovaných dosud nestanovených daňových povinností na dani z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období, dne 16. 9. 2014 a dne 17. 9. 2014 bylo u žalobcova odštěpného závodu provedeno správcem daně místní šetření za účelem ověření jeho ekonomické činnosti a nahlédnutí do účetnictví žalobce, které však správci daně nebylo umožněno z důvodů zpracovávání účetnictví z důvodu delší zdravotní indispozice účetního žalobce.

Dle žalovaného o naplnění zákonných podmínek pro vydání předmětných zajišťovacích příkazů a oprávněnosti postupu žalovaného i správce daně svědčí i skutečnost, že dne 1. 2. 2015 zahájil Obvodní soud Weilheim i. OB hlavní insolvenční řízení na majetek dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft se sídlem Germeringerstrasse 1, Krailling, Spolková republika Německo.

K žalobní námitce, že jak žalovaný tak i správce daně vedly řízení ve věci zajištění dosud nestanovené daně z přidané hodnoty s odštěpným závodem zahraniční právnické osoby, který nemá právní osobnost, žalovaný poukazuje na § 5 odst. 1 ZDPH, který upravuje osobu povinnou k dani, jíž je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomickou činnost. Dle § 4 odst. 1 písm. k) ZDPH provozovnou je organizační složka osoby povinné k dani, která může uskutečňovat dodání zboží, převod

nemovitosti nebo poskytnutí služby, neboť je dostatečně stálá a má vhodné personální a technické zdroje a dle § 6f odst. 1 ZDPH osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v tuzemsku, která uskutečňuje nebo bude uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem daně ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí, kterým je tato osoba registrována s tím, že takováto osoba povinná k dani může podat přihlášku k registraci, tedy půjde o dobrovolnou registraci plátce dle § 94a ZDPH. To, že registrovaná k dani z přidané hodnoty byla společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft vyplývá i z rozhodnutí o registraci ze dne 9. 3. 2012, č. j. 3094/12/013320108387. Oprávnění vedoucího odštěpného závodu jednat za osobu povinnou k dani (právníckou osobu) v rámci daňového řízení vyplývá z § 503 odst. 2 občanského zákoníku ve spojení s § 24 odst. 2 a odst. 6 daňového řádu. V souladu s uvedenou právní úpravou byla v rámci prováděného daňového řízení akceptovaná plná moc ze dne 2. 8. 2011, doručená správci daně dne 26. 2. 2013, udělená vedoucím organizační složky žalobce L. N., zapsaným v obchodním rejstříku, JUDr. Jiřímu Vaníčkovi. Předmětné zajišťovací příkazy i rozhodnutí žalovaného tak byly doručovány tomuto zmocněnci, aniž by bylo třeba předmětná rozhodnutí zasílat žalobci na adresu jeho sídla ve Spolkové republice Německa.

K žalobní námitce nelogického a nesrozumitelného výpočtu žalobci uložených jistot a nevyrozumění žalobce o případném okamžiku zániku zajišťovacích příkazů, žalovaný uvádí, že správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů uvedl pregnantně podklady, ze kterých vycházel při stanovení výše jistoty na dosud nestanovenou daň včetně uvedení způsobu výpočtu výše daných jistot. Příslušné podklady pro výpočet jsou také součástí správního spisu.

K žalobcem namítanému tvrzení, že předmětná rozhodnutí o odvolání podepsala úřední osoba, která nebyla oprávněná k jejich podepsání, žalovaný uvádí, že rozhodnutí podepsal JUDr. D. J., zástupce ředitele Odvolacího finančního ředitelství, k čemuž žalovaný odkazuje na svůj podpisový řád.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

K námitce nicotnosti zajišťovacích příkazů soud konstatuje následující:

Daňový řád upravuje důvody nicotnosti rozhodnutí vydaného při správě daní ve svém § 105. Podle jeho odst. 2 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správce daně vůbec věcně příslušný, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Při aplikaci daného ustanovení na projednávanou věc se soud zabýval otázkou, zda by vadné označení příjemce rozhodnutí, tedy uložení povinnosti někomu, kdo k jejímu splnění nemůže být právně způsobilý, mohlo způsobit vadu rozhodnutí, jež by je činila vnitřně rozporným či fakticky neuskutečnitelným.

Soud při posuzování označení příjemce rozhodnutí, tedy subjektu, kterému byla v rámci daňového řízení přiznána určitá práva a uloženy určité povinnosti, dospěl ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. 3. 2015, č. j. 4 As 218/2014-58) k závěru, že i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí a tudíž nositel daňových povinností byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohla by tato skutečnost vést k nicotnosti daňového rozhodnutí. Tento závěr ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 289/2015-80, kde konstatoval, že *„vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze.“* Na základě uvedených názorů lze uzavřít, že pokud byla za příjemce rozhodnutí označena organizační složka zahraniční právnické osoby, nemůže tato skutečnost sama o sobě způsobit nicotnost vydaného rozhodnutí a to i za situace, kdy by za příjemce rozhodnutí měla být správně označena sama zahraniční právnická osoba.

Soud dále při přezkoumání zákonnosti napadených rozhodnutí zohlednil § 21 daňového řádu, který organizační jednotce plátce daně dává status plátcovy pokladny, pokud tak stanoví zákon, a dále § 24, který ve svém odstavci 3 a 6 přiznává organizační složce podniku zahraniční osoby určitou procesní způsobilost. Ustanovení § 45 odst. 1 daňového řádu pak připouští, aby zahraniční právnické osobě bylo doručováno na adresu sídla organizační složky jejího podniku zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této organizační složky podniku.

Z těchto procesních ustanovení považuje soud za zřejmé, že daňový řád, i když ne zcela konzistentně a možno říci i sporadicky přiznává organizační složce zahraniční právnické osoby určitá procesní práva a tím jí nepochybně vyjímá z pevného rámce osob bez právní subjektivity a procesní způsobilosti, kam ji naopak začleňuje civilní právo. Je rovněž zřejmé, že určité hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce právnické osoby pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení a dokonce ji staví do pozice daňového subjektu, tedy osoby zúčastněné na správě daní. Při posuzování této otázky, která nepochybně není precizně legislativně upravena, se soud snažil posoudit věc v celém kontextu veřejného, zejména daňového práva. Vycházel přitom i z názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 8 Afs 179/2015-47, dle něhož *„v daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stále provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny.“*

V zajišťovacích příkazech byl daňový subjekt označen jako VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo; Organizační složka: VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, Pražská 636, Dolní Břežany. V napadených rozhodnutích pak byl daňový subjekt označen jako VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, podnikající na území České republiky prostřednictvím své organizační složky VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, Pražská 636, Dolní Břežany. I když tedy ve všech případech prvoinstanční orgán i žalovaný označovali daňový subjekt nejen jeho právnickou osobou se sídlem v Německu, ale i organizační složkou, jejímž prostřednictvím na území České republiky podniká, má zdejší soud za to, že označili za příjemce rozhodnutí toho, komu je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo, a to zcela v souladu s § 101 odst. 3 a § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Uvedení také organizační složky v rámci označení příjemce rozhodnutí nemůže způsobit jeho nicotnost.

K námitce, že v jednom případě byla evidence pro účely DPH použita jako podklad a jednou jako pomůcka, zdejší soud konstatuje, že ze zajišťovacích příkazů vyplývá, že evidence pro účely DPH za zdaňovací období srpen 2014 byla jako podklad použita k zajištění DPH za zdaňovací období srpen 2014. Tento postup shledává soud zcela logickým, neboť právě evidence pro účely DPH může posloužit jako věrný obraz pro vyčíslení předpokládané budoucí daně. Ze zajišťovacího příkazu za zdaňovací období září 2014 plyne, že evidence pro toto zdaňovací období nebyla k dispozici, a proto jako jedna z pomůcek byla použita evidence pro účely DPH za zdaňovací období předchozího měsíce. Vzhledem k tomu, že správce daně neměl k dispozici podklady pro stanovení jistoty, nezbylo mu než použít v souladu s § 167 odst. 4 daňového řádu pomůcky. Evidence pro účely DPH za předchozí měsíc se soudu jeví být vhodnou pomůckou pro stanovení výše jistoty.

Žalobce v této souvislosti též namítá, že dle § 98 daňového řádu při použití pomůcek musí být součástí výroku zajišťovacího příkazu i uvedení tohoto způsobu zjištění, což žádný ze zajišťovacích příkazů neobsahuje. Soud se s žalobcem neztotožňuje. Ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu, které stanoví povinnost uvést uplatnění pomůcek při stanovení daně ve výroku rozhodnutí, se týká výroku rozhodnutí, jímž se stanoví daň. O takový případ se však v posuzované věci nejedná. Zajišťovací příkazy nestanoví daň, ale předběžně zajišťují její úhradu. Ustanovení § 167-169 daňového řádu, která upravují institut zajištění daně, pak obdobnou povinnost jako § 98 odst. 1, správci daně neukládají.

Pokud jde o námitku nedoloženého nebezpečí z prodlení, zdejší soud má za to, že správce daně v obou případech v zajišťovacích příkazech dostatečně prokázal, že hrozba nebezpečí z prodlení existuje. Správce daně shledal, že na jemu známých bankovních účtech daňového subjektu se nachází pouze minimální finanční prostředky nepostačující k uhrazení splatné daňové povinnosti. Správce daně šetřeními u dodavatelů daňového subjektu zjistil, že ani jejich závazky vůči daňovému subjektu nepostačují k úhradě splatné daňové povinnosti. Z informací poskytnutých Celní správou je správci daně známo, že daňový subjekt má u celního úřadu nedoplatky v řádu stovek mil. Kč. Správce daně při zjišťování majetkových poměrů daňového subjektu zjistil, že vlastní nemovitosti, avšak

jsou předmětem zástavního práva; ostatní majetek daňového subjektu zjištěný správcem daně je v poměru k výši závazků korporace zanedbatelný. Lze shrnout, že správce daně důvodně usoudil, že daňový subjekt nedisponuje dostatečným majetkem a má významné splatné závazky, což zakládá odůvodněnou obavu, že daň z přidané hodnoty bude v době své vymahatelnosti nedobytná a že správcem daně shromážděné skutečnosti odůvodňují obavu z nebezpečí z prodlení. K tomu soud dodává – ovšem jen pro dokreslení, protože věc posuzuje dle právního a skutkového stavu, který tu byl ke dni vydání napadených rozhodnutí –, že obavy správce daně se posléze skutečně naplnily a společnost VIKTORIAGRUPPE se ocitla v insolvenčním řízení.

Namítá-li žalobce, že správce daně nezkoumal majetkovou situaci žalobce v Německu, ale jen v tuzemsku, lze poukázat na to, že správce daně zaměřil své zkoumání na majetkovou situaci a plnění veřejnoprávních závazků v České republice, když ostatně i samotné zajišťovací příkazy se týkaly veřejnoprávních závazků společnosti VIKTORIAGRUPPE vůči České republice.

Dle žalobce správce daně nebyl věcně ani místně příslušný k vydání zajišťovacích příkazů, neboť § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. nehovoří o zahraničním subjektu, kterým žalobce je. Podle § 11 odst. 1 citovaného zákona *Specializovaný finanční úřad je příslušným pro vybrané subjekty; tím není dotčena příslušnost u poplatků, jejichž předmětem je zpoplatnění úkonu.* Podle odst. 2 písm. a) *vybraným subjektem se pro účely tohoto zákona rozumí právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obratu více než 2 000 000 000 Kč.* Podle odůvodnění zajišťovacích příkazů roční úhrn čistého obratu u společnosti VIKTORIAGRUPPE přesáhl za rok 2012 2,7 mld. Kč a za rok 2013 3,6 mld. Kč. Tyto skutečnosti žalobce nezpochybňuje, pouze míří na to, že § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. neužívá ve vztahu k právnické osobě přívlastek „zahraniční“, tudíž se na žalobce jakožto zahraniční právnickou osobu dané ustanovení nevztahuje. Zdejší soud názor žalobce nesdílí. Pokud není v předmětném ustanovení užit omezující přívlastek „zahraniční“, znamená to, že se tím myslí kterákoli právnická osoba založená za účelem podnikání (která dosáhla obratu více než 2 000 000 000 Kč) podléhající tuzemským daňovým zákonům, a to bez ohledu na to, zda se jedná o právnickou osobu českou nebo zahraniční. Lze shrnout, že na základě § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. byla v posuzované věci dána působnost Specializovaného finančního úřadu.

K námitce nelogického a nesrozumitelného výpočtu žalobci uložených jistot úhrady dosud nestanovené daně soud uvádí, že správce daně v odůvodnění předmětných zajišťovacích příkazů uvedl podklady, ze kterých vycházel při stanovení výše jistoty na dosud nestanovenou daň včetně uvedení způsobu výpočtu výše daných jistot. Příslušné podklady pro výpočet jsou také součástí správního spisu. Dlužno dodat, že při výpočtu uložených jistot správce daně vycházel z podkladů předložených samotným žalobcem: za zdaňovací období srpen 2014 správce daně ukládanou jistotu stanovil na základě žalobcovy evidence pro účely daně z přidané hodnoty za srpen 2014, za zdaňovací období září 2014 vyšel správce daně při stanovení výše jistoty ze záznamní povinnosti žalobce týkající se prodeje pohonných hmot za 1.-12. 9. 2014, přičemž při absenci podkladů pro zbytek zdaňovacího období správce tuto záznamní povinnost vzal jako pomůcku a za zbytek zdaňovacího období dopočítal poměrnou část ukládané jistoty. Za tohoto stavu není patrné, co konkrétně shledává žalobce v popsáném postupu nesrozumitelným

či nelogickým. Pokud žalobce porovnává částky 37 390 533 Kč (za srpen) a 27 989 000 Kč (za září) s tím, že za pouhých 12 dní měsíce září se jedná o částku nepřiměřeně vysokou, je naopak nelogická a nesrozumitelná úvaha žalobce, protože tato částka, která byla stanovena podle pomůcek, není stanovena ve vztahu k pouhým 12 dnům měsíce září, ale ve vztahu k celému měsíci září.

K námitce, že pominuly důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, a že měla být účinnost zajišťovacích příkazů ukončena, soud konstatuje, že se jedná o skutečnosti, které nejsou předmětem tohoto řízení. Soud přezkoumává napadená rozhodnutí a jím předcházející zajišťovací příkazy a nikoli postup či nepostup správce daně po vykonatelnosti zajišťovacích příkazů. Případné nekonání správce daně by možno napadnout samostatnou žalobou.

Obdobně předmětem tohoto řízení není ani přezkum rozhodnutí popřípadě jiných postupů celních orgánů. Jejich postupy nelze v tomto soudním řízení přezkoumat.

K žalobcem namítanému tvrzení, že předmětná rozhodnutí o odvolání podepsala úřední osoba, která nebyla oprávněná k jejich podepsání, soud shledal, že napadená rozhodnutí podepsal JUDr. D. J., zástupce ředitele Odvolacího finančního ředitelství. Dle čl. 9 Podpisového řádu Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 11. 2014 zástupce ředitele žalovaného podepisuje rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacím příkazům vydaným dle § 167 a násl. daňového řádu. Žalobce dále v případě zajišťovacího příkazu ze dne 26. 9. 2014 má za nedoložené, že tohoto dne byl ředitel správce daně na služební cestě a jeho zástupce čerpal řádnou dovolenou. Soud má za to, že se jedná pouze o blíže nekonkretizované pochybnosti pohybující se v rovině hypotéz a spekulací. Lze taktéž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 10 As 1/2014-187, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„[č]innost právního orgánu musí být plynulá a efektivní, pro její zajištění je funkční zastupování vedoucích pracovníků při jejich nepřítomnosti nezbytné. Správní orgán je tedy povinen mít transparentní pravidla pro zastoupení při podpisu rozhodnutí, účastník řízení může zpochybnit, že buď neexistovala, nebo v jeho věci nebyla dodržena. Musí však přednést relevantní tvrzení o v úvahu přicházejících pochybnostech.“* Žalobce pochybení nastínil jen jako možné, tedy samotnou existenci pravidel pro zastoupení při podpisu rozhodnutí nezpochybňoval, tudíž ani jejich nedodržení neprokázal, ba ani relevantní tvrzení o v úvahu přicházejících pochybnostech nevznesl. Námitku žalobce proto nelze považovat za důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.